

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Milana Moravu v právnej veci navrhovateľa: **U. F.**, narodeného X, bez dokladov totožnosti, evidenčné číslo: A., štátneho príslušníka Pakistanskej islamskej republiky (ďalej len Pakistan), podľa vlastného udania v zahraničí naposledy bytom L., naposledy s miestom pobytu na Slovensku: Pobytový tábor Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky R., na základe dlhodobej priepustky na adrese H., zastúpený JUDr. M. M., advokátkou, AK so sídlom v B., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporcu ČAS:MU-57-33/PO-Ž-2008 zo dňa 16. júla 2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/46/2010-28 zo dňa 8. decembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/46/2010-28 zo dňa 8. decembra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-57-33/PO-Ž/2008 zo dňa 16. júla 2010, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu.

Krajský súd k námietke nedostatočne zisteného stavu veci uviedol, že odporca po zrušení svojho predchádzajúceho rozhodnutia zo dňa 30. apríla 2009 (v časti neposkytnutia doplnkovej ochrany) v zmysle pokynu súdu doplnil dokazovanie aktuálnymi správami o krajine pôvodu navrhovateľa, z ktorých o. i. vyplynulo, že všeobecná bezpečnostná situácia v Pakistane sa v roku 2009 zhoršila v dôsledku samovražedných útokov zo strany Talibanu a iných militantných skupín, pričom ozbrojené straty medzi vládnyimi vojskami a týmito skupinami sa udiali predovšetkým v teritóriu FATA, v Severozápadnej pohraničnej provincii a v provincii Balúčistan, t. j. na západe Pakistanu. Vláda zintenzívnila akcie zamerané proti militantom. Ohrozenými skupinami sú predovšetkým deti, ženy a náboženské menšiny. Cieľmi samovražedných útokov boli vojenské a vládne objekty, mešity, médiá, civilné zariadenia. Tieto konštatovania potvrdzujú aj založené tlačové informácie. Zo správ tiež vyplynulo, že okrem oficiálnych možností vycestovania z Pakistanu (na základe pracovného povolenia, udeleného víza a pod.) ilegálna emigrácia je trestná. Pri vycestovaní z krajiny je osoba preverovaná v systéme ECL (zoznam výstupnej kontroly), ktorý zabraňuje vycestovaniu osobám, voči ktorým je napr. vedené trestné stíhanie. Pri následných návratoch je skúmané, či sa vycestovanie vykonalo na základe falošného dokladu a pod. I keď Nariadenie o emigrácii č. XVIII z roku 1979 stanovuje za ilegálnu emigráciu trestné stíhanie, podľa zistení Pohraničného úradu Spojeného kráľovstva (Pakistan 2009) neúspešní žiadatelia o azyl sa pri návratoch nestretávajú so žiadnymi problémami. Pri návrate z krajiny, ktorá „vyvoláva u pakistanských úradov znepokojenie“, môžu byť navrátilci vypočúvaní.

K námietke, že odporcovo odôvodnenie rozhodnutia trpí nedostatkom dôvodov uviedol, že námietka je čiastočne dôvodná, pričom podľa názoru súdu tento nedostatok nemal vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Odporca sa vo svojom rozhodnutí zaoberal

všetkými predpokladmi poskytnutia doplnkovej ochrany z pohľadu § 2 písm. f/ zákona o azyle.

K nepriamo uplatnenej námietke nesprávneho posúdenia otázky poskytnutia doplnkovej ochrany krajský súd poukázal na výpoveď samotného navrhovateľa, ktorý uviedol, že nikdy nebol trestne stíhaný. V prípade návratu do krajiny pôvodu mu teda nehrozí výkon či udelenie trestu smrti. Taktiež pokiaľ ide o bezpečnostné riziká jeho návratu do krajiny pôvodu, z obsahu navrhovateľom prezentovaného príbehu ako aj z vyhl'adaných správ o krajine jeho pôvodu, niet dôvodu sa domnievať, že by po svojom návrate bol vystavený mučeniu alebo neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Ako sám uviedol, nikdy sa nestal objektom mučenia či neľudského zaobchádzania. Navrhovateľ uviedol, že z Pakistanu vycestoval na svoj vlastný cestovný doklad, teda legálne. V opačnom prípade by mu na letisku nebolo umožnené Pakistan opustiť, nakoľko každý kto opúšťa krajinu podlieha lustrácii vo výjazdnom zozname (ECL). V prípade návratu sa teda nemusí obávať zlého zaobchádzania (prípady takéhoto zaobchádzania zistené neboli, ako to vyplýva z citovanej správy Pohraničného úradu Spojeného kráľovstva – Pakistan 2009). K otázke vážneho a individuálneho ohrozenia v dôsledku ozbrojeného konfliktu je potrebné poukázať na skutočnosť, že v Pakistane prebiehajú vojenské operácie medzi vládou a militantnými skupinami, keďže vláda sa snaží potlačiť ich protizákonné pôsobenie a činnosť na pakistanskom území. Tieto akcie však prebiehajú, resp. sa sústreďujú v západných pohraničných oblastiach Pakistanu (teritóriu FATA, v Severozápadnej pohraničnej provincii a v provincii Balúčistan). Nie je teda možné hovoriť o Pakistane ako o takom, že na jeho území prebieha vnútroštátny ozbrojený konflikt – práve s poukazom na teritoriálne ohraničenie prebiehajúcich vojenských stretov a na ich rozsah. Navrhovateľ sa môže z tohto pohľadu bezpečne vrátiť do iných provincií Pakistanu. Samotná existencia extrémistických skupín nie je dôvodom na poskytnutie doplnkovej ochrany. Ich existencia však nie je mučením alebo neľudským alebo ponižujúcim zaobchádzaním alebo trestom. Ich existenciu nie je možné subsumovať pod kategóriu vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že odporca postupoval správne, ak po zvážení skutkového stavu nenašiel ani dôvod pre udelenie doplnkovej ochrany navrhovateľovi podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle, pretože nepovažoval navrhovateľove dôvody za dôvody, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle. Odporca

dostatočne zistil skutkový stav veci a vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľom počas azylového konania.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie prostredníctvom svojej právnej zástupkyne a navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, aby rozhodnutie odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa jeho názoru rozhodnutie odporcu je nesprávne a nezákonné.

Uviedol, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Opätovne poukázal na to, že rozhodnutie odporcu, prečo navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu, nie je dostatočne odôvodnené a rovnako neexistujú žiadne relevantné dôvody pre neposkytnutie doplnkovej ochrany hlavne s poukazom na existenciu viacerých informácií o bezpečnostnej situácii v Pakistane, podľa ktorých sa situácia v Pakistane môže vyhodnotiť ako vnútropolitický ozbrojený konflikt. Pokiaľ krajský súd sám skonštatoval existenciu vojenských operácií v Pakistane, mal zároveň aj relevantne a presne vyhodnotiť mieru ohrozenia života alebo nedotknuteľnosti osoby navrhovateľa z pohľadu takto nebezpečnej situácie v Pakistane.

Podľa jeho názoru krajský súd ako i odporca mali vo vzťahu k navrhovateľovi posúdiť existenciu všeobecného rizika vážneho bezprávia. Viaceré správy existenciu všeobecného rizika vážneho bezprávia v Pakistane potvrdzujú. (Súhrnná správa organizácie Human Rights Watch pokrývajúca udalosti roka 2009, vydaná v januári 2010, Výročná správa Amnesty International o situácii v oblasti ľudských práv vo svete z 28. mája 2010, US Department of State – Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor, 11. marca 2010, Human Rights Watch: World Report 2010: Pakistan – Events of 2009, Amnesty International Report 2010 – The State of the World's Human Rights 28. mája 2010).

Krajský súd v Bratislave nesprávne právne vec posúdil a v konaní pred odporcom mala byť navrhovateľovi poskytnutá doplnková ochrana počas existencie vážneho bezprávia.

Odporca navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Poukázal, že informácie o krajine pôvodu, na ktoré navrhovateľ poukázal vo svojom odvolaní sú zoradené za isté časové obdobie, ktorých obsah vychádza z verejných a z časti neverejných informačných zdrojov, ktoré boli rešeršované, vyhodnocované a upravované.

Týmto spôsobom prezentované články nemôžu sprostredkovať úplný, vyčerpávajúci obraz o krajine pôvodu navrhovateľa alebo k určitej otázke a nedá sa z nich vyvodiť ani relevantnosť k jednotlivému posudzovanému azylovému prípadu.

Podľa názoru odporcu navrhovateľ v priebehu konania neuviedol a nepreukázal také skutočnosti, ktoré by oprávňovali vydať rozhodnutie o poskytnutí doplnkovej ochrany.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol jednomyseľne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20. júla 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 13a zákona o azyle, ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 2 písm. f/ zákona o azyle na účely tohto zákona sa rozumie vážnym bezpráviom

- 1/uloženie trestu smrti alebo jeho výkon,
- 2/mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo
- 3/vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho konfliktu.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i/, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Ako vyplynulo z obsahu administratívneho spisu navrhovateľ počas nelegálneho pobytu na území Slovenskej republiky požiadal dňa 6. februára 2009 pred pracovníkmi Oddelenia azylu PZ v Adamove o udelenie azylu. Za účelom zdôvodnenia jeho žiadosti bol s ním vykonaný vstupný pohovor, počas ktorého uviedol, že v krajine pôvodu nebol nikdy členom žiadnej politickej strany, či organizácie alebo hnutia, bol sympatizantom strany Pakistann Muslim League – krídlo Q (ďalej len „PML-Q“). Dôvodom jeho žiadosti mali byť problémy so strýkom, bratom otca, ohľadne pozemkov. Spor vyvrcholil po voľbách v roku 2008, nakoľko rodina navrhovateľa sympatizovala s PML- Q a strýkova rodina s politickou stranou Pakistan Muslim League – krídlo Nawaz Sharif (ďalej len „PML-N“). Z pozície svojich sympatií k vládnucej strane PML-N strýko pritvrdil a snažil sa získať pozemok. Asi 10. februára 2009 prišiel strýko k nim domov a snažil sa pozemok získať z pozície svojich sympatií k vládnucej strane. Navrhovateľ si uvedomil nebezpečenstvo, ktoré jeho rodine hrozilo a odišiel k otcovmu kamarátovi do Gujranwale, kde zotrval až do svojho odchodu z krajiny pôvodu. Počas pobytu v Gujranwale nemal žiadne problémy.

Odporca v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že zaistil nové informácie o krajine pôvodu navrhovateľa, ktoré boli komplexne posúdené a vyhodnotené.

Odporca v rozhodnutí, ktorým neudelil navrhovateľovi doplnkovú ochranu poukázal na to, že v prípade navrhovateľa neboli splnené zákonom stanovené podmienky pre udelenie doplnkovej ochrany. V súčasnej dobe je situácia v Pakistane v mieste bydliska navrhovateľa stabilizovaná a žiadne konflikty nedosahujú taký rozmer, ktoré by bolo možné charakterizovať ako výrazný vnútorný konflikt, ktorý by pre navrhovateľa predstavoval individuálnu hrozbu podľa definície vážnej ujmy.

Odporca dôvodil ďalej tým, že vychádzajúc z informácií Ligy za ľudské práva, ktoré sú čerpané z rôznych zdrojov, znevýhodnenými skupinami obyvateľstva v Pakistane sú deti, náboženské menšiny a ženy. Navrhovateľa medzi nich nemožno zaradiť. Podľa informácií v provincii Pandžáb bol počet incidentov v roku 2009 neporovnateľne menší ako v iných provinciách Pakistanu. Navrhovateľ neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že by mu štátne orgány Pakistanu neboli ochotné pomôcť.

Odporca uviedol, že pri posudzovaní opodstatnenosti žiadosti nebolo ničím hodnoverne preukázané, že by bol navrhovateľ v krajine pôvodu vystavení mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu a nie je dôvod domnievať sa, že v prípade návratu do Pakistanu by bol vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia tak, ako to vyplýva zo zákona o azyle. Dospel preto k záveru, že na území Slovenskej republiky sa mu doplnková ochrana neposkytne. Ak sa niekto vracia potichu potom, ako mu bol odmietnutý štatus utečenca v inej krajine, takáto osoba nebude mať žiadne problémy s návratom do krajiny pôvodu. Taktiež v súčasnej dobe neprebíha v Pakistane v Pandžábe žiadny medzinárodný alebo vnútorný konflikt, ktorý by pre menovaného predstavoval vážnu ujmu.

Odporca v rozhodnutí popisoval spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu navrhovateľa s odkazom na zdroje informácií, z ktorých informácie čerpal.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca aj krajský súd vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny právny záver o tom, že dôvody navrhovateľa nemožno považovať za dôvody pre poskytnutie doplnkovej ochrany. Krajský súd nepochybil, ak takého rozhodnutie považoval za zákonné.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav vecí podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie medzinárodnej ochrany žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Podstatou odvolacích námietok navrhovateľa bol nesúhlas navrhovateľa s vyhodnotením bezpečnostnej situácie v krajine pôvodu, keď navrhovateľ odporcovi ako i krajskému súdu vyčítal, že vychádzali zo správ, ktoré neodrážajú objektívnu situáciu v Pakistane.

Predmetné odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku ani rozhodnutia odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že rozhodnutie odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany bolo vydané v súlade so zákonom.

Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ nikdy neprezentoval, že by mu bol uložený trest smrti alebo že by mu hrozilo jeho vykonanie.

K hrozbe mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestu odvolací súd udáva, že navrhovateľ v priebehu konania pred odporcom nikdy neuviedol, že by bol objektom takéhoto zaobchádzania. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na správy o krajine pôvodu, podľa ktorých pakistanskí navrátilci včítane neúspešných žiadateľov o azyl, nie sú objektom zlého zaobchádzania pri ich návrate do krajiny pôvodu.

K vážnemu a individuálnemu ohrozeniu života alebo nedotknuteľnosti navrhovateľa z dôvodu svojvoľného násilia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu odvolací súd udáva, že zo správ založených v spise vyplýva, že v Pakistane prebiehajú vojenské operácie medzi vládou a militantnými skupinami, ktorých pôsobenie sa snaží vláda potlačiť. Tieto akcie však prebiehajú v západných pohraničných oblastiach Pakistanu (teritórium FATA, v Severozápadnej pohraničnej provincii a v provincii Balúčistan). Nie je preto možné o Pakistane hovoriť, že na jeho území prebieha vnútroštátny konflikt. Je teda zrejmé, že ak by sa navrhovateľ vrátil do Pakistanu a usídlil by sa mimo uvedených oblastí, nebola by ohrozená jeho osobná integrita z dôvodu svojvoľného násilia nad mieru, ktorá je pre možnosť jeho návratu do krajiny pôvodu úmerná a prijateľná.

Vo vzťahu k forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl,

ale bolo by u nich (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprímerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci neboli ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami obsiahnutými v opravnom prostriedku a rovnako aj dôvodom, pre ktorý požiadal navrhovateľ o azyl a poskytnutie doplnkovej ochrany.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu, ktorý vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, z čoho vyvodil svoj záver zhodný so záverom odporcu o tom, že navrhovateľ nesplnil podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany.

K vysloveným záverom krajského súdu nemá odvolací súd žiadne námietky a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Rozhodnutie odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odporca nemá zo zákona nárok na ich náhradu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

V Bratislave 20. júla 2011

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková